

ΚΑΠΟΤΕ.... ΣΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ – Το μπάνιο στο ποτάμι

Θα μπορούσε κανείς να διανοηθεί να μάθει κολύμπι σε κάποιο ποτάμι; Κι όμως, τα αλανάκια της Κάνιανης και αυτό ακόμη δοκίμασαν. Στον ποταμό Αποστολιά, εκεί που οι μανάδες μας το καλοκαίρι με φορτωμένα τα μουλάρια και τα γαϊδούρια κουβέρτες, βελόντζες και κουρελούδες (τα «τσόλια») όπως τα λέγαμε) πηγαίνανε για το καλοκαιρινό πλύσιμο, με τον κόπανο γκάπα – γκούπα να δίνει και να παίρνει ολημερίς, εκεί, ολόγυμνα μέσα στην ευλογημένη αυτή φύση, αρχίσαμε κι εμείς οι νεανίσκοι να αναζητούμε την πρώτη μας ισορροπία στο νερό. Είχε νερό τότε ο Αποστολιάς, δεν ήταν άνυδρος, ένα ξεροπόταμο, όπως είναι σήμερα. Σε ηλικία δέκα ετών με έφτανε ως στο στήθος. Και αν δεν ήμουν ακόμη αρκετά ψηλός, σίγουρα δεν ήμουν κοντός. Ναι, πράγματι, είχε νερό τότε ο Αποστολιάς!

«Θα πάμε για μπάνιο» ανακοίνωνε κάποιος και η ομάδα σχηματιζόταν μονομιάς: Οι αδελφοί Κόλλια, ο Μάνταλος, ο Γιάννης ο Μερμύρης κι εγώ. Κατηφορίζαμε περήχαροι τα μεσημέρια το χωματόδρομο κάτω από την εκκλησιά, και μόνο στο Κοντέικο Αμπέλι και στο Κακό Ρέμα κάναμε μια στάση για να ελέγξουμε το βάθος των πηγαδιών. Ρίχναμε πέτρες και περιμέναμε να ακούσουμε «πλαφ» να χτυπούν το νερό, μετρώντας με το στόμα τα δευτερόλεπτα. «Είναι τόσα μέτρα» έλεγε κάποιος, «μη λες βλακείες, είναι τόσα» αντιδρούσε κάποιος άλλος και αρχίζαν μονομιάς οι λεκτικοί καυγάδες και οι βρισιές που συνεχίζονταν σε όλη τη διαδρομή μέχρι το ποτάμι.

Δεν ήταν λίγες οι φορές που συναντούσαμε κάποιον να γυρίζει από τα χωράφια στις Βαμβακιές ή τα περιβόλια στο Πουλικόρεμα. «Τι πάθατε βρε και τσακώνεστε;» ρωτούσε ή «για πού το βάλατε ρε καλόπαιδα;» αλλά εμείς με ένα «γεια σου μπάρμπα» αποφεύγαμε τις περιττές απαντήσεις και συνεχίζαμε για λίγα μόνο λεπτά ήσυχοι το δρόμο μας. Και μόνο όταν ήμασταν λίγα βήματα από το ποτάμι, με ένα «ωωωωωωω!!!!» αυτόματα ξεβρακωνόμασταν και πηδούσαμε μες στο νερό, λες και ήταν γυναίκα ώριμη και φιλήδονη, που θέλαμε μονομιás να γευτούμε ως το μεδούλι την ολόξεστη σάρκα της. Δεν είχαμε ακόμη γνωρίζει από κοντά τη μαγεία της θάλασσας, που μόνο η θέα της προξενούσε ένα δυνατό σφυροκόπημα στο στήθος μας από τη λαχτάρα να αφεθούμε για λίγο, ανήμποροι εραστές, στο σφιχταγκάλιασμα της. Μας ήταν βολική και την κουμαντάραμε την υγρή μάζα του Αποστολιά.

Αν και η άνωση δε βοηθούσε όσο θέλαμε, ακόμη και το γεγονός ότι λίγα δευτερόλεπτα μπορούσαμε να ισορροπήσουμε, μας έκανε να πιστεύουμε ότι τα καταφέραμε. «Έμαθα μπάνιο!» φωνάζαμε μετά από τρεις, τέσσερις τέτοιες επιβεβαιωμένες προσπάθειες. Αργότερα τελειοποιηθήκαμε (έτσι θέλαμε να πιστεύουμε) στην κατασκήνωση στο Ασπρονέρι, αλλά την «αλφαβήτα» της κολύμβησης τη μάθαμε εκεί, στα αργοκίνητα και καθαρά νερά του Αποστολιά. Εκεί ήρθαμε για πρώτη φορά σε επαφή με το υγρό στοιχείο, εκεί αρχίσαμε να αφήνουμε το κορμί μας ελεύθερο και απαλλαγμένο από το φόβο κι εκεί, έστω και στιγμιαία, υπερνικήσαμε το νόμο της βαρύτητας και ισορροπήσαμε πάνω στη υδάτινη επιδερμίδα του ποταμού. Κι όταν τύχαινε να περάσει από εκεί κανενός η μάνα και να αρχίζει να μας ψέλνει «βρε θεοπάλαβα, τι παλαβομάρες είναι αυτές που κάνετε;» είχαμε πάντα έτοιμη την απάντηση: «κάνει ζέστα ρε θειά!».

Και πράγματι έκανε ζέστη, αλλά όχι αρρωστημένη σαν τη σημερινή. Ήταν ζέστη όμορφη και προκλητική, όπως ο μυρωδάτος κόρφος μεστωμένου κοριτσιού που σε ζάλιζε, ύπουλα και μεθυστικά και σου θόλωνε το μυαλό, να αναζητάς με λαχτάρα λίγη δροσιά να απαλλαγείς από την τυραννική κάψα. Και αυτή η δροσιά περίμενε καρτερικά, ήσυχη, σιωπηλή ή ελαφρώς κελαριστή σε κάποιον άμπλα της και δεν ήταν άλλη από τη δροσερή αγκαλιά του ποταμού. Και μας περίμενε, να μας προσφέρει την ηρεμία που ψάχναμε, όπως η μάνα καρτερικά και καλοκάγαθα προσφέρει το στήθος της σε κάθε κλαψούρισμα του ανήσυχου μωρού της.

Δεν άργησε όμως να πάψει και αυτή η μικρή απόλαυση. Σε κάποια από εκείνες τις ξένοιαστες στιγμές μας, που το μυαλό και η λογική είχε σταματήσει και επικρατούσαν μόνο οι αισθήσεις υπό τον ήχο των πουλιών στις φυλλωσιές και των τζίτζικιών, που όλα τα χρώματα και οι ήχοι γινόντουσαν μια μαγική εικόνα στα παιδικά μάτια μας και με περισσή χαρά νιώθαμε το υγρό στοιχείο να χαϊδεύει ηδονικά όλα μας τα μέλη, ένα σφύριγμα ξαφνικά ακούγεται. Ένας συριγμός οξύς κι επίμονος και βλέπουμε ξαφνικά έντρομοι ένα φίδι να παλεύει δίπλα μας, να χτυπιέται αδιάκοπα αφρίζοντας και μαστιγώνοντας το νερό, προσπαθώντας με επανωτά στριφογυρίσματα να σταθεί στην επιφάνεια. «Νεροφίδα!» φωνάζει κάποιος και τρέχουμε μονομιάς κατά τις όχθες.

Γεμάτοι απογοήτευση, γιατί ξέραμε ότι και αυτή η απόλαυση θα σταματούσε εκεί, ότι αυτή ήταν η τελευταία φορά που είχαμε χαρεί τη «θάλασσα» της Κάνιανης (όχι αυτή που άλλοι ειρωνικά ανέφεραν αλλά τη δική μας, την απόλυτα δική μας), αρχίσαμε να ντυνόμαστε αργά – αργά, μη μπορώντας να πάρουμε το βλέμμα μας από το ερπετό που

μάταια χαροπάλευε. «Νεροφίδα!» ξανάπαμε με την παιδική μας άγνοια κι αρχίσαμε να ανηφορίζουμε προς το χωριό, ρίχνοντας μανιασμένα πέτρες για να ξεσπάσει λίγο η οργή μας στα άγουρα ακόμα σύκα που βλέπαμε σε κάθε συκιά στο δρόμο μας.

Όμως δεν ήταν νερόφιδο. Αν ήταν, δε θα σπαρταρούσε, δε θα χτυπιόταν λυσσασμένα να σωθεί. Θα απολάμβανε κι αυτό αργά και σταθερά τη γλύκα του νερού όπως κι εμείς. Πρέπει να ήταν «σαϊτούρα», εκείνο το λεπτόκορμο πρασινωτό φίδι με τη λευκή κοιλιά που ανεβαίνει στα δέντρα και μονομιás πετάγεται μπροστά σου. Φαίνεται μυρίστηκε ζεστό παιδικό αίμα και το λαχτάρησε ή ήταν γεννημένο και μας αισθάνθηκε ως απειλή.

Αρκετά χρόνια αργότερα είχα ξεχάσει την ύπαρξη αυτού του ερπετού και χωρίς κανένα φόβο απολάμβανα συχνά τους περιπάτους μου στο ποτάμι όπου ρέμβαζα ανέμελα κάτω από τις φυλλωσιές, θυμούμενος τις πρώτες μας εκείνες προσπάθειες να μάθουμε εκεί κολύμπι. Και μόνο όταν το ξανάδα, να σέρνεται αργά και σταθερά σε ένα κλαδί λίγα μόνο μέτρα πάνω από το κεφάλι μου, αυτόματα το μακρινό παρελθόν έγινε απτή πραγματικότητα, ξύπνησε εκείνος ο παιδικός φόβος και σταμάτησαν μονομιás οι ανέμελοι ρεμβασμοί. Και από τότε, σταμάτησαν και οι βόλτες μου στον ποταμό.

Συνεχίζεται.....